

CALEA

Există, într-adevăr, multe căi, dar nu despre ele este vorba aici, ci despre cea pe care Cuvântul adevărului o numește „Calea”. Ea nu este una dintre multele căi, ci este o cale unică așa cum nu există o a doua; de aceea se numește „Calea”. Este calea lui Dumnezeu.

Această Cale ne este prezentată din mai multe puncte de vedere, din care noi vom descoperi întotdeauna frumuseți noi.

»**Eu sunt calea**, adevărul și viața.« Aceasta este Calea, **Hristos**. Dar cum ar putea fi El Calea, câtă vreme stătea ca om în fața ucenicilor? Aceasta este o taină. Domnul Isus Hristos nu doar învăța o cale, ci El Însuși umbla pe ea, astfel că putem nu numai să învățăm să cunoaștem Calea din cuvintele și din învățătura Sa, ci putem să o și vedem. De aceea a spus iudeilor atunci când L-au întrebat: »Cine este Tu?«, »Ceea ce de la început vă spun că sunt.« (Ioan 8,25) El era o prezență vie a ceea ce le spunea oamenilor. El le prezenta aceea, ce le spusese de la început și tot ceea ce le spunea iar și iar.

De aceea El nu este numai Calea, ci și adevărul, adevărul întrupat, adevărul în persoană. Tot așa trebuie să fim și noi; nu trebuie să fim doar buni predicatori, ci trebuie să reprezentăm Cuvântul vieții. (Filipeni 2,16) Apostolul Pavel nu prezenta doar Cuvântul vieții, ci dorea ca și filipenii să facă acest lucru, prin aceea că țin sus Cuvântul vieții, nu numai în gândurile lor, ci și în viața lor, adică să-l trăiască permanent. Dar nu numai filipenii, ci toți copiii lui Dumnezeu trebuie să fie o reprezentare vie a Căii. Iar la început chiar erau. De ce n-ar mai putea fi și azi?

»Saul (din Tars) sufla încă amenințarea și uciderea împotriva ucenicilor Domnului. S-a dus la marele preot și i-a cerut scrisori către sinagogile din Damasc, ca, dacă va găsi pe unii umblând pe Calea credinței, atât bărbați cât și femei, să-i aducă legați la Ierusalim.« (Faptele Apostolilor 9,1-2) Râvna lui nu se îndrepta împotriva acelor care predicau o astfel de învățătură, ci împotriva acelor care umblau pe această Cale. Aceasta era **Calea** despre care era vorba; erau oameni care-L reprezentau pe Hristos, care trăiau și umblau așa cum Îl aveau pe El ca model înaintea lor.

Când în creștinism este vorba de învățătură, ne putem contrazice; dar când este vorba de a umbla pe o cale, pe care o cunoaștem foarte bine, orice contrazicere asupra acestui fapt este inutilă. Aceasta este Calea care duce la slavă, calea neprihănirii. (2 Petru 2,21) Este calea nouă și vie, calea spre Locul prea sfânt. (Evrei 10,20 și 9,8) Este și calea adevărului (2 Petru 2,2), este și calea cea bună, calea dreaptă, (2 Petru 2,15), este Calea lui Dumnezeu. (Faptele Apostolilor 18,26)

Apostolul Pavel a prigonit o altă cale și a prigonit-o până la moarte. (Faptele Apostolilor 22,4) Ce groaznic este să mergi pe calea care duce la moarte, câtă vreme există o Cale a vieții. (Psalmul 16,11)

Aceasta este calea omului religios și nu neapărat a celui indiferent, ci chiar a celui cu râvnă, cum este el întruchipat de Saul din Tars. Este calea diavolului, care a fost ucigaș de la început, care deja pe Cain l-a provocat, în râvna lui religioasă să-și omoare fratele și care până în ziua de azi nu și-a întrerupt trista îndeletnicire. Saul din Tars era supărat că există oameni care merg pe o altă cale decât el; tot așa s-a supărat și Cain pe fratele său, încât l-a omorât. Existau pe atunci

multe învățături greșite, mulți învățători rătăciți și multe neamuri; de ce râvna lui Saul nu s-a îndreptat împotriva lor?

Ah, cum a mai regretat apoi apostolul Pavel, după ce a venit la credință! Cum își exprimă el iar și iar durerea în legătură cu acest lucru!

»Căci eu sunt cel mai neînsemnat dintre apostoli; nu sunt vrednic să port numele de apostol, fiindcă am prigunit Biserica lui Dumnezeu.« (1 Corinteni 15,9) »Mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile.« (Efeseni 3,8-9) »Mulțumesc lui Isus Hristos, Domnul nostru, care m-a întărit, care m-a socotit vrednic de încredere și m-a pus în slujba Lui, măcar că mai înainte eram un hulitor, un prigonitor și un batjocoritor. Dar am căpătat îndurare pentru că lucram din neștiință în necredință.« (1 Timotei, 1,12-13

»Dar am căpătat îndurare pentru ca Isus Hristos să-Și arate în mine, cel dintâi, îndelunga Lui răbdare, ca o pildă celor ce ar crede în El, în urmă, ca să capete viața veșnică.« (1 Timotei 1,16) Nu este acesta un cuvânt minunat pentru toți cei care își fac griji din cauza dușmăniei lor față de Dumnezeu și față de Domnul Isus Hristos, a căror conștiință s-a trezit și care cred că pentru astfel de cazuri nu există har? Aici avem un exemplu. Mai rău decât atât nu poate nimeni să-și descopere ostilitatea față de Dumnezeu și față de Hristosul Lui, decât să alerge pe urmele celor sfinți, ca un hulitor, ca un prigonitor, ca un tiran, pentru a-i extermina.

Dar și nouă trebuie să ne vorbească acest cuvânt, ca și noi să recunoaștem astfel că Dumnezeu are puterea de a face din cel mai răutăcios dușman, în cel mai scurt timp, o unealtă aleasă. Apostolul Pavel este un model pentru aceia care, luminați de Duhul lui Dumnezeu, »ar crede în El, în urmă, ca să capete viața veșnică.« El este un model pentru minunatul har al lui Dumnezeu.

ÎNDRUMARE ÎN CALEA DOMNULUI. »La Efes a venit un iudeu numit Apolo, de neam din Alexandria. Omul acesta avea darul vorbirii și era tare în Scripturi. El era învățat în ce privește Calea Domnului, avea un duh înfocat și vorbea și învăța amănunțit pe oameni despre Isus, măcar că nu cunoștea decât botezul lui Ioan.« (Faptele Apostolilor 18,24-25) Nu ajungea numai să fii învățat pentru a vorbi și a-i învăța pe alții, ci este nevoie și de o interpretare a Cuvântului lui Dumnezeu. Așa este și azi: mulți au cunoștințe și știu să predice frumos, dar mai lipsește ceva care nu se învață în școală: **viața creștină practică și credința vie**, care traduc în practică tot ce am învățat, toate lucrurile în care am fost instruiți.

Învățătura lui Acuila și Priscila cu siguranță a avut legătură cu trăirea sau prezentarea Cuvântului, cu Calea. L-au luat la ei; acesta a fost primul lucru, apoi a primit învățătura practică. Ei i-au explicat mai amănunțit Calea lui Dumnezeu, nu Scripturile. El trebuia să învețe calea, iar aceasta se poate doar prin învățătura practică. Aceasta a primit-o la Acuila și Priscila. Aici n-a învățat să predice, ci să lupte și să alerge, pentru a putea și el să spună cândva, la capătul drumului, ca apostolul Pavel: »M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința.« (2 Timotei 4,7) El nu era dintre aceia care învață într-una, dar nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului. (2 Timotei 3,7) Apolo trebuia să vadă Calea, la Acuila și Priscila; ei au trăit-o în prezența lui. El a învățat acolo 'udatul' (1 Corinteni 3,6), să privească la

Domnul, nu la oameni, pentru că nu s-a lăsat convins de Pavel să meargă cu frații în Corint, ci a preferat să aștepte o altă ocazie. (1 Corinteni 16,12) Dacă am vrea și noi să ne lăsăm învățați mai în amănunt în privința Căii Domnului, ca apoi, la rândul nostru, să-i învățăm pe alții Calea Domnului. Ce unealtă binecuvântată o fi fost Apolo! Pentru această slujbă au fost folosiți acești doi soți. Ei au fost unelte binecuvântate. Întâi l-au primit la ei pe Apostolul Pavel (Faptele Apostolilor 18,1-3), apoi l-au luat la ei pe Apolo și apoi îi găsim în Roma, ca tovarăși de lucru în Isus Hristos. Ei și-au pus capul în joc pentru apostolul Pavel, lucru pentru care până în ziua de azi le suntem recunoscători. (Roamni 16,3-5 și 1 Corinteni 16,19) În amândouă locurile, atât în Corint cât și la Roma, vedem că **adunarea este în casa lor**. Este o mărturie frumoasă. Și în Efes au fost. (2 Timotei 4,19)

În Efes unii iudei erau împietriți și nu credeau și vorbeau de rău Calea Domnului și s-a iscat o tulburare, nu tocmai mică, cu privire la Calea Domnului. (Faptele Apostolilor 19,9 și 23) CALEA PE CARE EI O NUMESC ‚SECTĂ‘. Așa era și pe vremuri. Calea era numită ‚sectă‘. Nu era sectă, dar așa era numită. Cine o numea așa? Nu trebuie să întrebăm, căci și acum auzim acest cuvânt, când începem să vorbim cu oamenii religioși despre Cale, despre Hristos și părtășia noastră cu El. Despre orice altceva putem vorbi, chiar și despre ‚bunul Dumnezeu‘; dar dacă începem să vorbim despre Cale sau doar începem să mergem pe ea, putem recunoaște imediat cine sunt cei care numesc Calea ‚sectă‘.

Dar ar trebui să dea de gândit fiecăruia dintre cei care vorbesc așa respingător despre copiii lui Dumnezeu, care-i caracterizează drept sectanți numai pentru că el nu vrea să meargă pe această Cale, pentru că religia lui îi arată o cu totul altă cale.

Este greu de spus ce este o sectă, câtă vreme există așa de multe, încât nu se mai descurcă nimeni prin ele. O sectă o numește ‚sectă‘ pe cealaltă. Sunt secte mari și secte mici. Există secte care dau învățături foarte-foarte greșite, iar altele au o învățătură mai ortodoxă. Toate sectele sunt dăunătoare și cititorul nu poate fi prevenit îndeajuns de insistent. El să nu se lase convins de nimic, ci să cerceteze singur dacă nu cumva are de-a face cu o sectă.

Sectele dăunătoare sunt cele în care s-au strecurat învățători mincinoși, care tăgăduiesc pe singurul Stăpân. etc. (2 Petru 2,1) În primul rând prin aceasta putem recunoaște o sectă. Noi avem un singur Stăpân și Domn, pe Domnul Isus Hristos. A-L tăgădui pe El nu înseamnă să-I tăgăduim existența în cuvinte; putem să-I recunoaștem existența în gura mare, dar în același timp să stăpânim noi înșine, ca și când noi am fi Stăpânul și Domnul. Aceasta înseamnă tăgăduirea: să nu-L recunoaștem în practică pe El ca Domn și stăpân, în realitate să-i furăm drepturile.

Dar nu este așa de important să cunoaștem toată acea mulțime de secte diferite, căci rătăcirea se poate birui cel mai bine prin răspândirea adevărului. De aceea tema noastră este despre Cale. Toți cei care sunt pe Cale, adică umblă pe Calea adevărului sunt păziți de influența sectelor. Dar pentru a putea umbla pe calea adevărului, trebuie să ne lăsăm conduși de Duhul lui Dumnezeu, despre care Domnul Isus spune: »Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, **are să vă călăuzească în tot adevărul.**« (Ioan 16,13)

Numai cine nu se lasă condus de Duhul adevărului, cade pradă unei secte oarecare, pentru că există așa de multe, încât fiecare poate să găsească una pe gustul lui, adică după nevoile sale. Dar

Calea adevărului nu se orientează după gustul oamenilor, nici după nevoile lor religioase, ci omul trebuie să se orienteze după adevăr. Dacă nu face acest lucru și mai și condamnă, pe cât posibil, adevărul, prin aceea că numește Calea ‚sectă’, atunci, în general, el este și dispus la ceartă și nu trebuie să se mire dacă o să-i meargă așa cum scrie în Romani 2,8; 2 Tesaloniceni 2,10-12. De aceea în zilele noastre cad atâția oameni pradă învățăturilor demonilor, pentru că n-au primit dragostea adevărului, ceea ce și demonstrează prin aceea că nu merg pe Calea adevărului și o numesc sectă.

Numai cunoașterea adevărului ne face slobozi. (Ioan 8,32) Aceasta presupune nu doar cunoștințe despre adevăr, ci cunoașterea lui, care înseamnă mult mai mult. Pentru această cunoaștere trebuie să mergem pe Cale, nu doar s-o studiem. Aceasta este greșeala multora: ei studiază doar adevărul, pentru a putea predica despre el, dar ei nu umblă pe Cale și de aceea nu pot recunoaște adevărul și nu devin slobozi. Ei rămân robi ai păcatului și robi ai oamenilor, ca iudeii, care au spus Domnului: »Noi suntem sămânța lui Avraam și n-am fost niciodată robii nimănuî.« Ah, ei nici măcar nu știau că n-au fost niciodată liberi. (Ioan 8,33)

Tot așa sunt mulți care nu cunosc libertatea minunată a copiilor lui Dumnezeu și nici măcar nu știu că există o libertate. Și ei cred că n-au fost niciodată robii nimănuî. Dar când văd pe cineva care este liber, nu-l pot înțelege și zic: ‚Acesta-i sectarism’.

Există o **singură** Adunare a lui Dumnezeu și ea este formată din copiii lui Dumnezeu. Dar vrăjmașul a reușit să facă multe secte care își zic ‚adunarea lui Dumnezeu’, fără ca oamenii să bage de seamă. Există o singură Casă a lui Dumnezeu, ridicată de Domnul Isus Însuși, din pietre vii; toate celelalte așa-numite ‚case ale lui Dumnezeu’ sunt categoric copii fără valoare, în special toate făcute din pietre moarte, ridicate de mâini omenești. »Dar Cel Prea Înalt nu locuiește în Lăcașuri făcute de mâini omenești, cum zice proorocul: ‚Cerul este scaunul Meu de domnie și pământul este așternutul picioarelor Mele. Ce fel de casă îmi veți zidi voi Mie, zice Domnul, sau care va fi locul Meu de odihnă?’ « (Faptele Apostolilor 7,48-49)

Nu pentru temple omenești, cu cruce și cupolă,
Ci ‚pentru Isus’, aceasta ni-i deviză și parolă.
E-un singur Dumnezeu, un Domn, un trup, un Duh; firește
Că-i loc pentru oricine pe Domnul Îl slăvește.

PROPUNERI PENTRU CONTINUAREA CERCETĂRII

Ce se mai poate găsi pe drum:

Șarpe pe drum – Geneza 49,17;

Suferințe pe drum – Exod 18,8;

Înger pe drum – Exod 23,20;

Prooroc – Deuteronom 13,5;

Bou pe drum – Deuteronom 22,4;

Cuib de pasăre – Deuteronom 22,6;

Domnul pe drum – Deuteronom 24,9;

Amaleciți pe drum – Deuteronom 25,17;

Orb pe drum – Deuteronom 27,18;

Noroc pe drum – Deuteronom 28,29.

Toate acestea se pot găsi pe cale în primele cinci cărți ale Vechiului Testament. Aceste citate pot conține multe învățături prețioase. În afară de Cale, mai există multe alte căi, despre care vorbește Scriptura: calea vieții, calea spre mormânt sau Șeol, calea celor evlavioși, calea celor fără Dumnezeu, calea deșeptăciunii, calea nebuniei, calea lui Dumnezeu, calea unui bărbat, calea vulturului, calea corăbiei, calea înțelepciunii, calea celor batjocoritori, calea leneșului, calea inimii omului, calea neprihănirii, calea dreptății, calea vântului, calea netedă, calea largă, calea strâmtă, calea spre Locașul Domnului, calea nouă și vie, calea lui Cain, calea lui Iuda, calea lui Balaam și multe altele.

Chiar și la cercetarea acestor căi, cu siguranță vom găsi multe lucruri la care nu ne așteptăm.